FEBRUAR 1984

Blue Beret

DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

HALVVEGS

Tiden går fort. Tre måneder er gått. Vi er halvvegs. Medaljeparaden markerer dette. Medaljen er også en anerkjennelse for vel utført tjeneste. Personellet i NORBATT XII kan bære medaljen med forvissning om godt utført tjeneste til nå.

Vi har hatt en mild og tørr vinter. Dette har gitt gode arbeidsforhold. Resultatene er også til dels meget tilfredsstillende. Særlig på matriellforvaltning og vedlikehold er det gjort en god jobb.

Alle er vel inne i tjenesten. Vi er nå i den perioden der rutiner for de fleste er et gode. For noen, heldigvis et fåtall, kan dette bli en grunn for avslapping. Vi må alle være på vakt mot slike uheldige tendenser.

Det har vært lagt vekt på orden, renhold, systemer og gode rutiner. Dette gir, ikke bare grunnlaget for trivsel og velvære, men også nødvendige forutsetninger for løsning av oppdraget. Oppdraget vil alltid være det som styrer all virksomhet. Det som er nødvendig for å løse oppdraget må alle rette seg etter. Orden, godt innarbeidede prosedyrer og rutiner er også nødvendig for vår egen sikkerhet. Jeg vil i denne forbindelse berømme alle for at vi til nå ikke har hatt noen ulykker. For resten av tiden må vi derfor legge særlig vekt på å unngå ulykker. Alle har et særlig ansvar på dette felt, hver på sitt område.

Vi går nå inn i en fin tid. Snøen på Mt Hermon vil kanskje få mange til å ønske seg til påske og skiturer i Norge. Men rundt oss blomstrer trærne, og vi kan konstatere at her er det vår. Værmessig vil forholdene ligge vel til rette for reiser i Midt-Østen. Bruk de anledninger som finnes.

Vi nærmer oss raskt siste runde og oppløpet. Jeg ønsker alle lykke til med den siste tiden. Stå på, da kan vi alle dra herfra i de siste maidagene med en god følelse. En følelse av å ha lykkes og gjort en god jobb.

Martin Hjelmervik Ness
Oberst
Bataljonsjef

Farvebildene

Bildet på førstesiden av denne utgaven av BLUE BERET er et motiv hentet fra Nacoura, hvor vi ser endel av HQ-bebyggelsen i bakgrunnen.

Bildet på siste side er hentet fra Ebel es Saqi og skulle gi et godt eksempel på tilstanden i NORBATT AO. Det bygges stadig vekk nye boliger mens ødelagte repareres.

På nest siste side viser vi litt av fargeprakten som vi nå snart er inne i for fullt. Den røde blomsten er en anemone, mens motivet til høyre er hentet fra hagen utenfor offisersmessa i Nacoura. Det nederste bildet viser PI-tropp-befal like ved OP 4-27, hvor de fant en hel Kathuskha-granat. Den manglet riktignok sprenghodet, men resten var så og si inntakt.

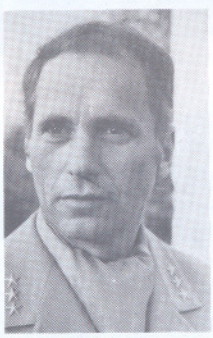

Arne S. Hestvik

Oluf O. Tonning

Blue Beret

Februar 1984
Den norske FN-styrken i Libanon

Redaksjon:
Red : Kapt. Arne S. Hestvik
Asst : Loytnant Oluf O. Tonning

Trykk:
Zavallis Press Ltd.
Postbox 1142, Nicosia,
Kypros

Redaktørens egen spalte

I kontigent 12 har vi passert halvveis i vår seksmånedersperiode nå, og vi må vel være enige i at tjenesten så langt har gått tilfredsstillende. Vi har sluppet med en "vinter" man ikke har opplevd maken til her nede på mange, mange år, og dette har spart oss for mye ubehageligheter.

Den norske kontigenten er mere enn NORBATT, og denne utgaven av BB tar for seg spesielt hva som skjer i det norske verksted-kompaniet (NORMAINTCOY) i Tibnine, samt at vi er på visitt hos de norske i HQ i Nacoura.

Vi nordmenn kan være stolte av den tjenesten verkstedkompaniet utfører. I motsetning til personell i NORBATT, så kommer de skjelden fram i rampelyset, — de er verkstedfolk som ikke kommer i direkte kontakt med de andre partene i konflikten her nede. Men de gjør en strålende jobb, og i dette nummer av BB er vi derfor glad for å kunne presentere våre venner i verkstedkompaniet og fortelle om hva de steller med.

Vi har lagt bak oss medaljeparade, vi har hatt en rekke besøk her nede, og de fleste har avviklet hele eller deler av sin leave, og vi er inne i den varme delen av seks-måneds-perioden. Og hittil har vi også sluppet rimelig fra tjenesten militært sett. Sør-Libanon fortsetter å eksistere som den roligste del av dette landet, og tross diskudjon både hjemme i Norge og andre steder om UNIFILs eksistens, så kan vi vel være såpass ubeskjedne å slå fast at vi tross alt gjør en jobb her nede, at vi virker som den fredsbevarende styrke vi skal være.

NORBATT har ry på seg for å være en effektiv og korrekt arbeidende bataljon. La oss fortsette med det også de siste 2–3 månedene, slik at våre etterfølgere, NORBATT XIII får et skikkelig fundament å starte sin tjeneste på, slik vi fikk det i november.

Er ikke dette en litt pompøs avskjed? Du skal jo bare på 60-timer.

De holder hjulene i gang:

HELE UNIFIL AVHENGIG AV VERKSTEDKOMPANIET

De holder til i Tibnine, omtrent midt i UNIFIL AO, og har IRISHBATT som nærmeste nabo. Avdelingen er ikke stor, — tilsammen teller den 176 befal, menige og sivile. Deres område rent geografisk er på bare noen få tusen kvadratmeter, og de har verken OP'er eller CP'er. Ikke går de patruljer heller. Hvem det er? Det norske verkstedkompaniet selvsagt. NORMAINTCOY som det heter på nynorsk, og som har skaffet seg litt av et renome de årene de har vært i Libanon. De holder hele UNIFIL på hjul, og de sørger for at er lyd i radioene som brukes på sambandsnettet og de fikser også radarer og andre fine instrumenter. Kort sagt: NORMAINTCOY er uunnværlig, — ingen tvil om det.

De som steller med den tekniske siden av tjenesten i samtlige UNIFIL-avdelinger i Sør-Libanon kjenner det norske verkstedkampaniet i Tibnine, og med den form for virksomhet kompaniet driver, og med sin beliggenhet, blir det også slik at mange er på besøk. Og vi kan vel også legge til at gjestfriheten er stor i det norske verkstedkompaniet.

— Er det sant alt det fine som sies om dere, sjef for kompaniet, oberstløytnant Arild S. Bakken?

Det får andre bedømme. Vi skal vel ikke være så ubeskjedne at vi ikke kan gå med på at vi føler at vi gjør en brukbar jobb i verkstedkompaniet. På en annen side har vi jo vært her noen år nå. Vi har fått kjørt oss varme, fått orden på rutiner og arbeidsform, og vi synes det det går bra, forholdene tatt i betrakning. Noen ønsker om endel nytt utstyr har vi sevsagt, men stort sett er vi fornøyde.

— Hva gjør egentlig verkstedkompaniet, eller NORMAINTCOY som det heter på UNIFIL-språket?

— Som det går fram av navnet driver vi vedlikehold, og det gjør vi for samtlige avdelinger i UNIFIL. Den viktigste og største oppgaven er å vedlikeholde samtlige kjøretøyer unntatt de franske Renault'ene. Kjøretøyverkstedet er vår stør-

Oberstløytnant Arild S. Bakken er sjef for det norske verkstedkompaniet i Tibnine.

ste avdeling hvor tilsammen 40 tjenestegjør. Videre har vi et spesialverksted som tar seg av spesielle oppdrag. Bland annet tar de seg av generatorene som det finnes flere hundre av. Videre har vi en Replag-tropp, som blant annet driver bergingsvognen vår og som i tillegg til oppdrag for UNIFIL også hjelper sivile kjøretøyer. Så har vi Sambands- verkstedet som har ansvaret for radio-reparasjoner og vedlikehold av finere instrumenter, vi har en Lagertropp som holder rede på delelagret med inntil 24,000 artikler, og endelig har vi Verkstedkontoret som har oversikten oven vårt verkstedarbeide, som setter opp driftsplaner og som i det hele tatt holder det hele etter programmet, sier Bakken.

— Makter dere å utføre alt vedlikehold, eller blir det lang ventetid etterhvert?

— Vi klarer oppgavene stort sett fortløpende. Vi har ligget litt etter på sambandssiden, men vi haler innpå også der.

— Men det må da ta tid å skaffe reservedeler?

Det er riktig, men her ligger vi lang tid i forveien. Vi er nødt til å se inn i framtiden på en måte, og for å si det kort så bestiller vi i denne kontigenten deler som skal brukes i den neste. Dette er en viktig del av jobben, — nemlig å planlegge driften, — hele tiden ha et blikk rettet forover for å sørge for at vi ikke slipper opp for deler. Mangler vi noe vet vi at det kan ta tid å skaffe det, sier Bakken.

Verkstedkompaniet har nå planer for en utvidelse, og blant annet skal man få en bedre organisering av vrakingen av biler og lagringen av utrange.te kjøretøyer.

Et slikt kompani med de arbeidsoppgaver de har, må naturlig nok bestå av mye fagfolk. Når man besøker NORMAINTCOY føler man at det hersker en fin ånd der, personellet ser ut til å trives godt.

— Det er nok en riktig iaktagelse, sier sjefen. — Jeg tror alle i kompaniet synes de utfører et meningsfyllt arbeide. Vi er takknemmelig for å få være her nede og synes på en måte at vi er priviligert, sier oberstløytnant Arild S. Bakken.

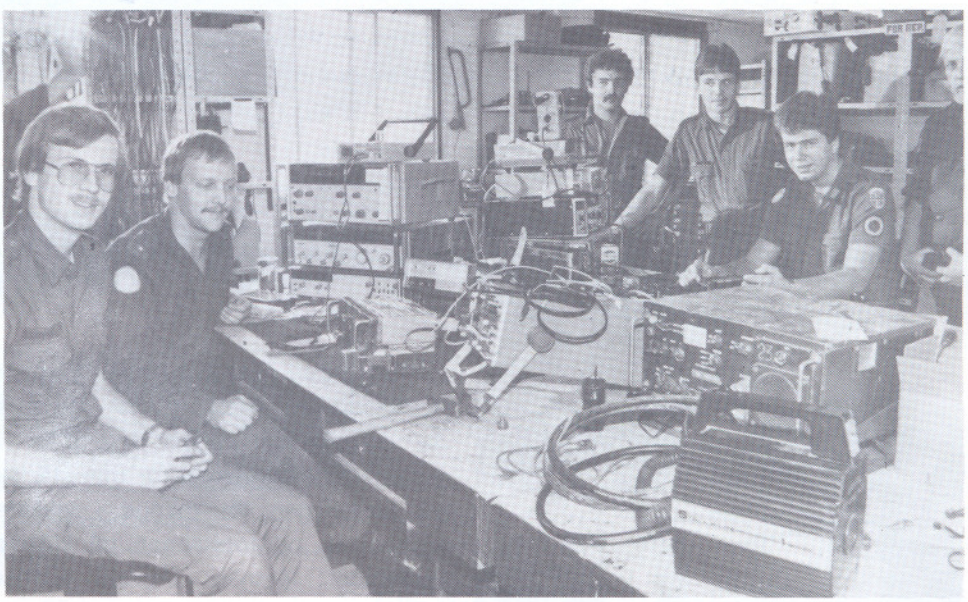

Fra sambandsverkstedet. Fra venstre og rundt arbeidsbenken ser vi: Fenrik Tor Kløvstad, Hamar, fenrik Geir Tønder, Løkta på Helgeland, sersjant Gunnar Næsvold, Steinkjer, korporal Tobias Bakke, Sortland, Hallgeir Thulin, Sandnes og løytnant Geir Olsvik, Fosen.

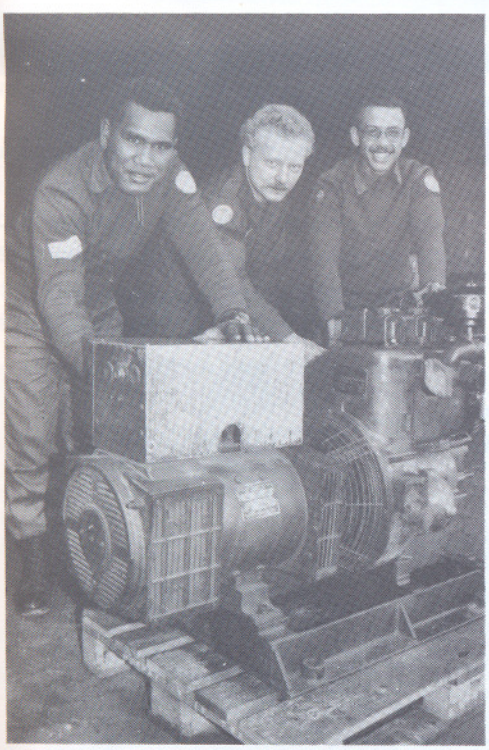

Vedlikehold av aggregater er en av hovedoppgavene for Spestroppen, og i tillegg lærer de opp personell fra de forskjellige avdelingene i hele UNIFIL. På bildet er det Svein Nordbø fra Kristiansand som er i ferd med å lære opp to smilende karer fra FIJIBATT.

Kjøretøyverkstedet tar seg av samtlige kjøretøyer i UNIFIL unntatt Renault, og tilsammen er 40 i tjeneste på dette verkstedet. På bildet er Johny Røkenes fra Lavangen (til v) og Dagfinn Bjørvik fra Bykstad i Sunnfjord i gang med å reparere en av gigantene i UNIFILs kjørtetøypark.

24.000 DELER ER ALLTID PÅ LAGER

Lagertroppen i verkstedkompaniet er litt av en jernvarehandel om vi skal sammenligne med det sivile. Omlag 24.000 deler er lagret i hyller og kasser, og dette tilsvarer omtrent oppsetningen for 4 norske brigader om vi skulle sammenligne med norske forhold.

Men det er nødvendig å ha dette lagret velfyllt på grunn av forholdene. Verkstedkompaniet har som oppgave å reparerer utstyret så snart det er mulig og dersom man skulle rekvirere deler utenfra i utstrakt grad ville det ikke gå. I tillegg til at de har deler for sine egne verksteder, forsyner de også samtlige bataljoner i hele UNIFIL med diverse deler som blir hentet.

I hyller, skap og kasser ligger det alt fra små sikringer til hele motorer og gearkasser, — det er bare å finne fram til delens nummer og da finner lagertroppens folk kvikt ut hvor de skal hente det fram fra.

Fenrik Frank Jacobsen, Halden, aggregatmeniker fra NORBATT er innom delelagret, og får hjelp av Odd Grindrud, Kongsberg (i midten) og Steinar Standal, Oslo, til å finne fram det han har behov for.

Fenrik Marie Elisabeth Sveri er seksjonsleder i lagertroppen, og har her tatt plass i den store plasthallen som utgjør endel av lagerarealet.

Næh, nye anklets! Dere er gærne altså! TUSEN TAKK mor og far.

MUSKELBUA I TIBNINE - SNART EN REALITET

Muskelbua skal den hete og navnet skulle indikere hva som skal skje innenfor veggene når alt star ferdig. Løfting av jern og annen form for trim står høyt på ønskelisten for mange i verkstedkompaniet, og formannen på kjøretøyverkstedet, løytnant Ingvald Gjertsen, Lakselv, er drivkraften bak prosjektet.

Verkstedkompaniet har store tradisjoner å bygge på når det gjelder vektløfting. Selveste Leif Jensen har tjenestegjort i kompaniet (kontigent 4), og den gang ble ilden tent. Gjertsen var i kontigent 5, men den gang ble det ikke realisert noen byggeplaner. Nå skjer det imidlertid, og da BB besøkte Tibnine i februar var byggearbeidene i full gang.

— Denne sporten har vi store planer for, men vi har hittil vært på vidvanke med utstyret og det er lite tilfredsstilende, mener Gjertsen. I tillegg til vektløfterutstyr, mener Gjertsen at lokalet også skal bli stort nok til å drive bordtennis i.

— Jeg løfter gjerne et tak for denne sporten, sier løytnant Ingvald Gjertsen, som kommer fra Lakselv i Finnmark.

IKKE NORMAINTCOY - MEN NORLUNSJCOY

Endel av de ansvarlige for overvekts-problemene i verkstedkompaniet. Fra venstre kokk Halvard Sandvik, Halsen i Kloster, kjøkkensjef fenrik Terje Pedersen, Sarpsborg, kokk Terje Brandsøy, Florø, overkokk Jarle Johansen, Oslo og kokk Tomm Norheim, Porsgrunn.

Det påstås med krav om pålitelighet at man på UNIFIL-nettet har hørt et nytt navn på NORMAINTCOY i det siste. Norlunsjcoy er det nye ordet, og på kjøkkenet i Verkstedkompaniet tar de dette som et stort komliment. Og det kan det gjøre med rette. Lunsj-bordet deres er blitt berømt og flere innrømmer åpent og ærlig at de passer på å være i Tibnine ved lunsjtider for å delta i de gleder dette lunsjbordet byr på.

— Det er ikke bløff, men det er folk her hos oss som har lagt på seg 9 kilo på 2 måneder, forteller overkokk Jarle Johansen, uten at han direkte påstår at det er kjøkkenets skyld.

Men anledningen til å legge på seg finnes. Passer man seg ikke kan verkstedkompaniets kjøkken ta knekken på enhver plan om å holde vekta eller forsøke å slanke seg.

— Skriv pent om oss,, — vi følte oss litt utafor da Blue Beret skrøt så fælt av kjøkkenet i Saqi i det første nummeret, forlangte gutta på kjøkkenet, og det er vel herved gjort?

—4 punkteringer, øsende regnvær, fish-fingers til middag, tapt 50 dollar i poker, avslått 60-timer, fordeleren ødelagt, nå mangler det bare at NORMAINTCOY har stengt så vi må gå til NORBATT.

SKUMMEL DRIKKE

Ombord på en båt hadde de en gang en kokk som ikke var av de aller beste, og en morgen da mannskapet spiste frokost, var der så ille at de ikke var sikker på hva de drakk. Var det kaffe eller te? Dette veddet de om og kranglet seg i mellom, helt til kokken stakk hodet inn fra byssa og spurte.

— Skal noen ha mere kakao?

FRESKE SAKER

— Dette var da en elendig vin, sa den sure restaurantgjesten til kelneren. — Hvilken årgang er den egentlig?

Kelneren løftet flasken, tittet på etiketten og sa: –Onsdag.

GRAN BAR
- et samlingssted i Tibnine

Det oser norsk av navnet, — GRAB BAR, og her holdes også norske tradisjoner vedlike, ikke minst gjestfriheten. Baren eller mannskapsmessa i det norske verkstedkompaniet holder åpent 5 dager i uken, og som regel fylles det rommelige lokalet disse kveldene. Det sier mye om atmosfæren at soldatene i det irske hovedkvarteret på den andre siden av veien, er i GRAN BAR hver eneste åpningskveld.

Nå foreligger det store planer om en skikkelig opprustning av lokalet. Kasserer i styret, korporal Eirik Lied, forøvrig fra det ikke ukjente sted Bergen, forteller til BLUE BERET, at man har midler til rådighet.

Fra baren i GRAN BAR. Nummer fem fra høyre er medlem av barstyret, Eirik Lied, som kan glede seg over stort besøk. Og bedre blir det nok når Lieds og resten av styrets planer om oppussing er unnagjort.

Over en øl (eller var det flere) går samtalen mellom irere og nordmenn i GRAN BAR. — Her det det fint å slå seg ned noen timer på kveldstid når tjenesten tillater det, fortalte irerne. IRISHBATT har sitt HQ tvers veien for NORMAINTCOY.

—Utendørs skal vi bygge et toalett med vaskemuligheter, slik at man slipper å springe halve leiren rundt for å gjøre det nødvendige. Innendørs skal vi få nye møbler, vi skal sy gardiner, fikse opp selve bardisken og få skikkelige stoler der. Vi tror at dette vil bety mye for trivselen i leiren, sier Lied.

På en av åpningsdagene, mandager, er det spesielt opplegg i GRAN BAR. Da er det matservering, gjerne pizza eller annen lett form for servering, og i tillegg er det underholdning. Det siste skjer gjerne i samarbeide med irene, og er svært vellykket.

Arbeidet i baren går på skift, to mann hver kveld og de er også ansvarlig for renholdet. Dette fungerer helt fint, sier Lied.

—Men hva er det som har ført til at irerne foretar den rene folkevandringen over til dere?

—Vet ikke sikkert. Jeg trodde det ville bli vanskelig å få over hit, men det motsatte er tilfelle. Vi får ta det som et kompliment, — de ser ut til å trives hos oss, og vi synes det er hyggelig at de kommer. Selv om stemningen til tider kan være høy, har det aldri skjedd noen formfor uroligheter i baren. Alle respekterer reglene for ro og orden, sier Eirik Lied.

Vi snakket med irerne som var på barbesøk i GRAN BAR, og over et glass øl, kunne de i begeistrede ordelag ikke få rost den norske gjestfriheten nok. — Vi like miljøet her, vi liker nordmennene, og dessuten er vi irer selskapelig anlagt. Derfor søker vi hit, forklarer en av irerne, og det skulle vel være forklaring god nok. Og vi må være enige med de i det meste, — det var faktisk trivelig i GRAN BAR. Det var stemning der, — det var miljø. Et trivelig sted for enhaver som stikker innom, skulle vi tro.

MIN HILSEN GÅR TIL.....

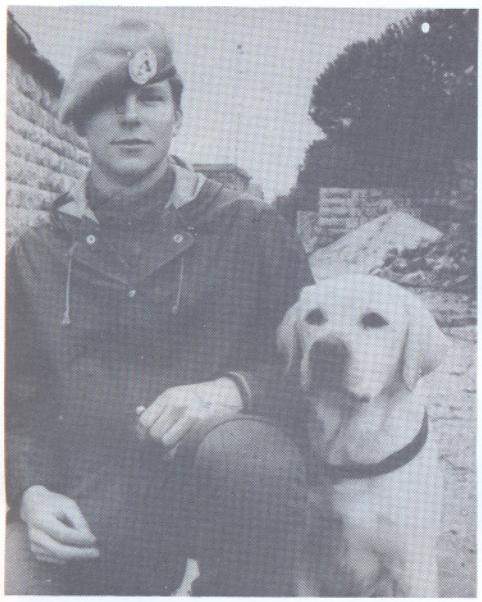

Helge Standeren, Lunde i Telemark.
Hundegruppa.
—Jeg hilser hjem til mine foreldre, Olaug og Arvid Standeren i Lunde, til Vidar med familie og til Vigdis. En hilsen går også til gutta i hunde-gjengen på Kolsås, sier Helge, som forøvrig var Norgesmester med hund i fjor, og som på bildet har en av NORBATTs hunder, ARAK, ved sin side.

Rolf Einar Andvik, Marsfjorden.
Normaintcoy,
—sender sin hilsen hjem til foreldrene Ruth og Einar, samt til sine seks søsken Jon, Helge. Øystein, Svein, Gunnar og Bjarte. Med andre ord 7 brødre tilsammen i den flokken. På bildet er Rolf Einar forøvrig i ferd med å skrive hjem, mens han lytter til litt fin musikk gjennom stereoanlegget.

Major Aage Berg, Hole.
NK, Normaintcoy.
—Min hilsen går til kona Solveig og til sønnen Hans Kristian i Hole, sier Berg, som er i verkstedkompaniet den andre kontigenten som NK. Han kom dit fra Helgelandsmoen hvor han var sjef for øvingsavdelingen, og fra høsten av skal han på det svenske forsvarets forvaltningsskole i Østersund.

Korporal Jens Haldorsen, Tromsø

Norco, Naqoura.

Min hilsen går hjem til mine foreldre Norun og Haldor i Tromsø og til Martin, Ingrid, John og Nina, sier Haldorsen, som til sist føyer til at han nok også vil sende en hilsen til Reidun på Nordfjoreid. Korporal Haldorsen tjenestegjør på "NORCO-brakka" i Naqoura, hvor det forøvrig er mange nordmenn.

Magnar Illøkken, Spikkestad,
elektriker, Normaintcoy.
Hans hilsen går til foreldrene, Anne og Sivert, samt til Olav, Irene, Rita, Astrid og Ingrid. Magnar er elektriker i spes. troppen i verkstedkompaniet, og har mange forskjellige og varierte oppdrag under sin tjeneste i FN-styrken. Han nektet imidlertid hardnakket da vi spurte om det ikke var noen spesielle som skulle hilses i hjemlandet.

Løytnant Knut Torgeir Haugland, Horten,

tr.sjef/Normaintcoy.

Haugland var daghavende da dette bildet ble tatt i februar. Hans hilsen går hjem til foreldrene Bjørg og Torgny, og til hans søsken Gro, Bjørn og Håkon, samt til venner og kjente både i Horten og andre steder. Haugland er troppsjef i lagertroppen ved Verkstedkompaniet.

"OLAV PREST" ER EN RESSURSPERSON

Feltpresten i NORMAINTCOY, major Olav Dag Hauge, er en ressurs-person. Han har glidd inn i verkstedkompaniets gjøremål nesten på alle plan, og der det skal skje eller skjer noe, kan du venter å finne Hauge. Han sitter bak mikrofonen i radio Scorpio, han leder bingo, han tar seg av gjester, han har helt naturlig blitt et sterkt engasjert medlem i staben i tillegg til at han har sine gjøremål som prest.

—Jeg trives når jeg har noe å henge fingrene, i —når jeg har noe å gjøre, og for meg er det derfor naturlig å bli med på det som skjer i kompaniet, sier major Hauge.

Da BLUE BERET besøkte NORMAINTCOY sist ledet Hauge bingoen i spisemessa og da vi tidlig på morgenen våknet og slo på radioen, var det Hauge som kvikket oss opp med kommentarer og fin musikk.

Også Hauge arrangerer bibelturer til Israel, og i likhet med turene i NORBATT er dette et populært tiltak som alltid blir fulltegnet og vel så det. I tillegg til personell fra verkstedkompaniet tar de også med personell fra den norske kontigenten i Naqoura.

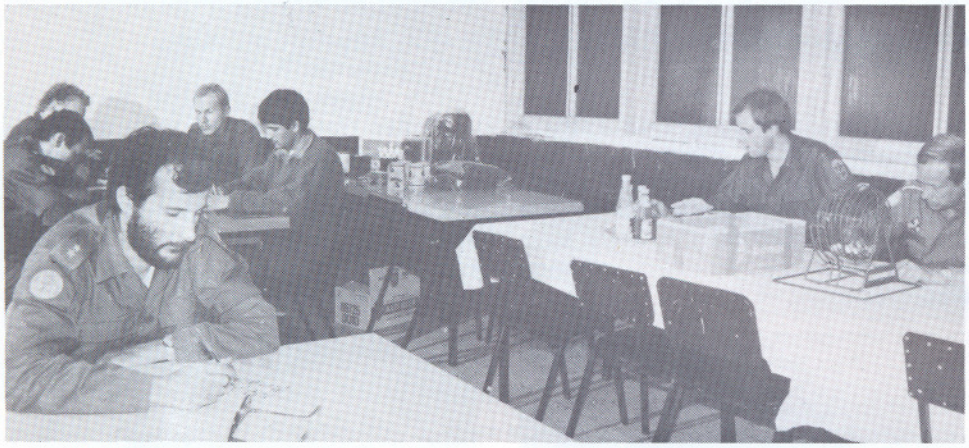

Fra en bingokveld i spisemessa. Ved bordet til høyre sitter feltprest, major Hauge og leder bingoen sammen med Arthur Nilsen. Nærmest kamera følger lt. Tandberg ivrig med og det samme gjør de fire ved bordet bak, som er fra venstre og rundt bordet: Inge Leite, Ålesund, Svein Nome, Kristiansand, Hanny Jakobsen, Furuflaten, og Ilyas Hussan, Oslo.

Tore Bjerkan fra Steinkjer har fått bingo, og venter mens Hauge og Nilsen sjekker kupongen før gevinsten kan utleveres.

DE TOK BRONSE I BORD-TENNIS

UNIFIL-mesterskapet i bord-tennis ble arrangert i Nacoura i månedsskiftet januar/februar, med stor deltakelse. Beste norske innsats stod Dag Brokke, Mektroppen, KP A og Arne Kjell Johansen 2. tropp KP B for, da de tok bronse i double, etter hard konkuransse med deltakere fra de andre battaljonene i UNIFIL.

Dag Brokke kommer fra Kløfta, og han sier seg stort sett fornøyd med innsatsen. — Jeg var direkte uheldig i single, der jeg møtte den beste spilleren, svensken som vant, allerede i min første kamp, sier han.

Arne Kjell Johansen, fra Bodø er også fornøyd med resultatet. — Vi har for lite trening til å nå helt til topps, konstaterer han.

Av resultatene fra mesterskapet kan vi nevne at det var GHABBATT som vant double, med FINNBATT på andreplass. Single vant en svenske med en finnlender på 2. plass. Nordisk sett var det med andre ord en god innsats i dette meste.skapet.

På bildet ser vi Dag Brokke (til v) og Arne Kjell Johansen, med sine premier for tredjeplassen og bronse i double.

DE HOLDER STYRINGEN

Løytnant Børre Grindstein (til v) leder plan– og driftskontoret i NORMAINTCOY, hvor korporal Eirik Lied fra Bergen er en av medarbeiderne.

Løytnant Arne Tandberg, fra Hønefoss, og korporal Gunnar Leren, Ørje, i ferd med å se på skadene til en av SENBATTs J-20, etter at den har vært i kontakt med "noe hardt".

Plan- og driftskontoret ved verkstedkompaniet holder styringen med stort sett alt som skjer i kompaniet. Den fire mann store bemanningen tar seg av all fordeling av arbeide til verkstedene, de skriver de såkalte "dammage-rapportene", tar oversikt over alle skader før bilene går på verksted og sjekker de etter reparasjon, i tillegg til en rekke andre gjøremål.

—Vi er første og siste stopp på alle reparasjoner av kjøretøyer, og vi har kontaken med battaljonene i hele UNIFIL AO, forteller løytnant Børre Grindstein, som er sjef for kontoret og som selv kommer fra Sortland i Vesterålen.

Grindstein sier videre at de også foretar taksering av skader på sivile kjøretøyer hvor UNIFIL–kjøretøyer er innblandet. — Vi får en god del reising omkring i UNIFIL AO på grunn av dette, sier Grindstein.

En annen arbeidsoppgave for plan- og driftskontoret, er å ordne kontrakter med sivile verksteder som kan påta seg oppretting. — Her har vi erfart at det utføres et meget godt arbeide ved flere av disse sivile verkstedenen, forteller Grindstein.

OPS'EN I GAUPE

Tidlig i februar, under det verste regnværet i hele vinter gikk det gaupe-alarm i BN–staben og dermed flyttet hele BN–opsen ut med alt utstyr. Øvelsen varte natten over for at alle tjenestegjørende skulle få en vakt under gaupeforhold. På bildet er det opsassistent Svein Johan Korsen fra Trondheim (til v) som har vakt sammen med ass. S–3, kaptein Dag Røberg fra Alta.

Og da gaupe-øvelsen var over, kom også godværet tilbake.

PÅ HJEMMEBANE I MOUNT HERMON

Nordmenn er født med ski på beina, heter det i et ubeskjedent norsk ordtak, og noe er det vel i det. I alle fall har dagsturer opp til skiløypene i Mount Hermon vært populære til tross for en svært snøfattig vinter på disse kanter. Ved ski-sentret får man leie ski og sko, og når man blar opp ytterligere noen dollar kan man få bruke ski-heisene.

Billig er det ikke å stå på ski i løypene i Israel, men så drar nok de fleste dit bare en eller to ganger i løpet av sesongen eller kontigenten.

Vi ble med på en dagstur til ski-sentret i midten av februar og for å gjøre turen til en så norsk opplevelse som mulig dro vi med oss kaffekjele og en sekk ved.

Og mellom steinene, — på drivende hvit snø fyrte vi opp og kokte kaffe som ble nydt sammen med påsmurt brød.

Og like forbi raste mere eller mindre rutinerte alpinister. Ja ikke alle raste forbi, — enkelte gikk over ende så snøføyka stod. Med andre ord normale tilstander.

Dette ser da temmelig norsk ut, ikke sant? Men bildet er tatt ved skisentret i Mount Hermon, og de første har allerede fått av seg det meste av klærne for å la seg steke i solen. og inne ved steinen putrer kaffelars på bålet.

Tjo og hei hvor det går, sier karene fra PI-troppen i NORBATT og raser nedover "the ski slope" i Hermon-fjellet.

Klar til innsats i norske uniformer og med leid utstyr på beina.

Fra skisentret i Mount Hermon på israelsk side av grensen. Sentret har tre heiser, hvorav den ene bringer deg helt til topps.

AVISER OG BREV ER 'GULL VERDT'

De to admin-assistentene på kompankontoret i NORMAINTCOY, Astrid Hagen fra Oslo og v/korp. Bjarne Moldness fra Ullsteinvik, har hendene fulle de ettermiddagene det kommer post til kompaniet.

—Da står en masse folk og tripper ute i gangen og venter på at sorteringen skal være ferdig. Ja, de finner på de utroligste unnskyldninger for å stikke innom KP–kontoret når det er ankommet post, sier Astrid Hagen.

Men kontordøra holdes stengt under sorteringen, for ellers ville alt ende i kaos. —Post, — enten det nå er brev eller aviser ser ut til å være gull verdt, sier de to assistentene som på bildet har tømt den ene sekken på gulvet for å begynne sorteringen.

Astrid Hagen, som har sin hjemmeadresse i Oslo, røper med sin dialekt at hennes egentlige hjem er nordpå, — i Lakselv i Finnmark for å være helt nøyaktig.

SAMBANDSVERKSTEDET

Sambandstroppen i NORMAINTCOY har i likhet med de andre avdelingene i kompaniet, ansvaret for å drive reparasjonsarbeider for samtlige avdelinger i UNIFIL, og det er først og fremst radioutstyr de tar seg av. Og et besøk på verkstedet forteller mere enn ord at akkurat her har man nok å henge fingrene i. For en uinnvidd ser det direkte rotete ut med ledninger hengende overalt, og med alle mulige slags deler liggende på bordene. Men de som jobber der vet nøyaktig hva de holder på med og de er fagfolk alle som en, tildels også meget høyt kvalifisert forstod vi.

I vinterkontigentene kan det være ekstra mye å gjøre. Fuktighet, tordenvær med lynnedslag og andre ting kan fare riktig ille med radioutstyret, og da er det sambandstroppen som er gode å ty til.

Verkstedet tar også seg mindre oppdrag for sivile, og da Blue Beret var på besøk reparerte de deler til elektronisk utstyr i en brusfabrikk i nærheten. — Oss koster det svært liten tid å gjøre slike småjobber, mens det for de det gjelder betyr mye, da de ellers må langt avgårde for å få reparert utstyret, forteller fenrik Tor Kløvstad.

På bildet viser Kløvstad (til v) og fenrik Geir Tønder fram en av delene de arbeidet med for den sivile bedriften.

Nyhets-tips!

EN AV MÅTENE Å GJØRE BLUE BERET BEDRE PÅ—ER Å FÅ NETTOPP DITT TIPS!

UNIFIL FOR PEACE IN LEBANON

Internasjonalt på Radio "Scorpio"

Verkstedkompaniets egen radiosender på FM-båndet, radio SCORPIO, er svært populær, og som et bevis på det gode samarbeidet i UNIFIL og særlig på samarbeidet mellom NORMAINTCOY og IRISHBATT, naboen i Tibnine, får også irerne bruke senderen for å nå ut til sine mannskaper med radio-velferd.

Og dette samarbeidet går meget fint. — Det begynte i elleveren, forteller Kjell Olav Seterbakken fra Oslo, som er formann i radiostyret. Irerne får låne radioen noen timer hver tirsdag, onsdag og søndag, og dette griper ikke særlig forstyrrende inn for vår drift og sending, sier Seterbakken.

Også irerne er fornøyed, noe de gir klart uttrykk for ved enhver anledning. — Dette er virkelig et fint tilbud for oss, og uhyre populært ute i våre avdelinger selvsagt, fastslår Alan Carne, som er en av de som driver sendeingene på irsk.

Norsk/irsk samarbeide i UNIFIL. Radio Scorpio som er NORMAINTCOY's egen sender, lånes med glede ut til den irske battaljonen, som er deres naboer. På bildet sitter Kjell Ivar Seterbakken mellom de to irerne Ernie Berkenheier (tilv.) og Alan Carne, til høyre.

VIP-BESØK FRA FN I NORBATT

Assisterende generalsekretær for politiske saker ved de Forente Nasjoner i New York, Mr. Liu, kom overraskende på besøk til NORBATT fredag 17. februar. Fra UNIFIL HQ i Naqoura hadde han følge av Senior Plan Officer, oberstløytnant Konrote (FIJI) og Senior Political Advicer, Mr. Prieto.

Assisterende generalsekretær i FN, mr. Liu, nærmest kamera, med følge på taket av OPS'en der BN-sjef, oberst Ness, major Sandnes og major Johansen berettet om NORBATTs virksomhet og plikter.

I det to timer lange oppholdet ble Mr. Liu og hans følge tatt med på en rask omvisning i AO etter en brief i OPS'en. Turen gikk til 4-27 i Kaukaba og tilbake igjen med en stopp både i Kaukaba og i krysset ved 4-25.

I tillegg til dette fikk generalsekretæren se en flott utført demonstrasjon av hundegruppen under ledelse av fenrik Nedgaard, en like godt utført, og meget realistisk Medevac-øvelse ved 4-2 B under ledelse av lege, kaptein Madsen og NK hyg-lag, løytnant Hesseberg, og en fartsfyllt TRULS-øvelse ved 4-2 A av Mek-troppen, dirigert på vanlig, kyndig måte av løytnant Solberg.

Mr. Liu med følge ga da også uttrykk for at de var svært tilfreds med både brief'en og de demonstrasjoner de hadde fått se, og Mr. Liu, som forøvig viste seg å ha meget gode kunnskaper om NORBATT, sa seg svært tilfreds med den tjenesten vi utførte i Sør-Libanon.

I krysset ved 4–25 møtte sjef KP A, major Jan Magne Johnsen opp og hilste på mr. Liu med følge.

GLIMT FRA NORMAINTCOY

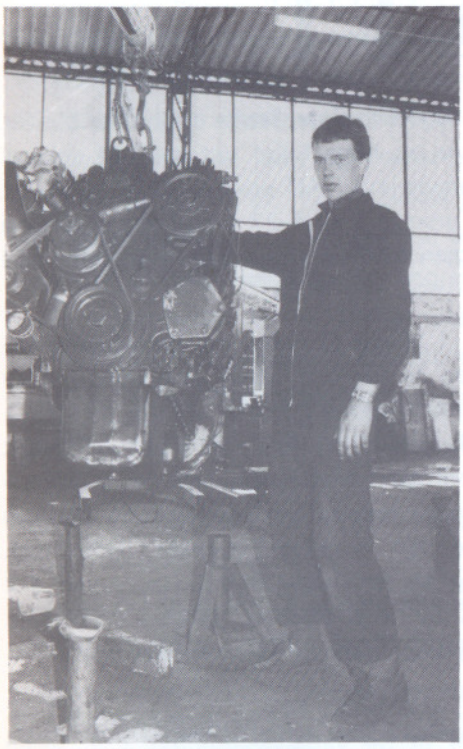

Torfinn Torsteinsen fra Ballangen styrer den store motoren på plass og skal ta fatt på reparasjonen. Torsteinsen er en av de mange som medvirker til at UNIFIL-styrkene i Sør-Libanon har en kjøretøypark som er nødvendig for å drive tjenesten.

Fra Eidsøra kommer Kåre Toven, som her bruker vinkel-sliperen på en gjenstridig del. Verkstedkompaniet er i stand til å ta seg av de reparasjoner som må til, og kan i noen tilfelle også lage deler de mangler.

Fra oppholdsrommet i en av prefab'ene i Verkstedkompaniet. Her er det TV-sendingen som opptar alle, mens de slapper av etter middagen i messa. Trangt er det, men gutta har ingen problemer med å tilpasse seg hverandre og trives i selskap med hverandre.

—Normaintcoy, værsågod, sier Hans Bolme fra Rindal, som her sitter på vakt i radio-bunkeren i Tibnine. En av oppgavene her er å betjene veksleren, og en stor del av samtalene må gå på engelsk, som er arbeidsspråket i UNIFIL.

—Hva skulle alle gjort uten at det fantes depot til, undres korporal Åsulv Aakre fra Drangedal (til h.) og Kjetil Flatvoll fra Nordreisa.

Re-kap'er i Blate mener:

Alkohol-dårlig tidtrøyte

Vi er to mann her i Blate som kom hit til Libanon i mai 83 med store forhåpninger. Akkurat hva vi håpet på eller trodde FN-tjenesten skulle bli, skal vi ikke komme nærmere inn på.

I alle fall fant vi fort ut at saker og ting var mye dyrere enn vi hadde regnet med. Det gjelder både Libanon og Israel. Kjøpepresset som eksisterer her nede hadde vi heller ikke regnet med. For eksempel går du aldri inn hos en gullsmed hjemme og gjør et impulskjøp for tusenvis av kroner.

Ra-kap'en som vi fikk tilbud om i november tok vi på grunn av dårlig klima hjemme på den tiden, — finere å komme hjem i mai, pluss lønna da med tilbakebetaling av kommuneskatten. Egentlig var det vel pengene som lokket mest. Men nå er det oppstått et nytt problem, — eller en ny utgift om man vil: vi har lov å ta med "flyttelass' eller ra-kap-baggasje for 40.000, — norske kroner, en sjanse du aldri får igjen og som du må benytte deg av. Konklusjon: uhyre vanskelig å spare penger i denne kontigenten også. En liten trøst er det at de syv andre re-kap'ene i Blate synes å ha de samme økonomiske tanker.

Trass i en brukbar lønn og små utgifter til kost og losji, kan man si. Vi må egentlig være glad for at Forsvaret ligger 14 dager på etterskudd med lønninga. Da får man i alle fall med seg en månedslønn hjem. Men nok om det.

Det mest fantastiske er at 100 prosent av re-kap'ene på OPS'en i Blate er blitt avholdsfolk på ubestemt tid. Den ene hadde et lite fuktig innslag hjemme i jule/nyttårshelga, — kanskje av naturlige årsaker. De andre er steinhårde og har ikke smakt alkohol siden de var i Norge enda ,mens NORBATT XI eksisterte.

Vårt motto er at det ikke fører med seg noe godt at man drikker i Libanon. I den forbindelse har vi funnet ikke mindre enn 10 gode grunner for ikke å drikke i Libanon:

1. Når en drikker får du enda mere lyst på kvinnfolk og ting (Les: Fox rot, India, Tango osv.)
2. Det er kun å drikke seg full og gå å legge seg.
3. Det blir alltid krangling og slåssing etterhvert.
4. En blir så innmari fyllesyk her nede.
5. Tida går enda seinere når en er fyllesyk.
6. Penger spart.
7. En blir i enda dårligere humør av å drikke.
8. Å drikke seg full blir et tidsfordriv for å få dagene til å gå.
9. Det blir et tiltak å utføre jobben i bakrus, og det er lite trivelig og rett ut kjedelig når folk er fyllesyke og irriterte.
10. Drikker du, kommer lysten til å gå ut, men hvor i all verden skal du gå?

Nei, kutt ut alkoholen, og lev et normalt liv.

Blate, februar 1984.
Pte. Bob Ose
Cpl. Ivar Prefabs.

Pte. Bob Ose og cpl. Ivar Prefabs i Blate har gjort seg noen tanker om FN–tjenesten, om kjøpepress, og ikke minst om alkohol.

NAQOURA
- UNIFILS HOVEDKVARTER

Vakkert beliggende ved kysten, kloss inntil grensen til Israel, ligger UNIFILs hovedkvarter i den lille byen Naqoura. Omgitt av fruktplantasjer på landsiden og Middelhavets brenninger på den andre siden. Her holder hele ledelsen til, herfra ledes og forsynes samtlige av FN-styrkens battaljoner og andre avdelinger. Det er ikke til å legge skjul på at onde tunger kaller Naqoura både for det ene og den andre, men kanskje stikker det litt misunnelse bak. I et hovedkvarter må det nødvendigvis bli mye kontorarbeide og langt de fleste har da også sin arbeidsplass bak et skrivebord eller i alle fall innendørs. I løpet av de fem årene UNIFIL har eksistert har man maktet å bygge opp en vakker og funksjonell leir for hovedkvarteret. Det er plantet og ordnet, slik at stedet i dag står fram som et meget verdig og representativt sted for FN-styrkens ledelse. I dette nummer av Blue Beret presenterer vi endel av de nordmenn som tjenestegjør ved UNIFIL HQ, og håper at vi i neste nummer skal få med flere. Tilsammen er det nesten 40 nordmenn ved hovedkvarteret, eller som er tilknyttet dette på ett eller annet vis.

NORWAY HOUSE - SAMLINGSSTED

Midt inne i "prefab-byen" i Naqoura ligger Norway House, — et samlingssted for alle nordmenn ved UNIFIL HQ. Denne prefab'en er klart merket og ingen skal være i tvil hvilken nasjonalitet som råder grunnen her. Til alt overmål henger et skikkelig reinsdyr-gevir over døra.

Og her møtes nordmennen om ettermiddagen til en kaffe og en prat. Hver torsdag har man et fast møte her før middag, og da er alltid NORCO, brigade-general Gabriel Lund, tilstede.

På bildet har major Hernes, ass. NORCO, løftet opp skiltet ved Norway House, som blåste ned under en skikkelig storm i begynnelsen av februar.

SOLID TRØNDER MED LANG LOG - ERFARING

Oberstløytnant Rolf Alstad fra Trondheim kom til UNIFIL HQ etter nyttår for å overta stillingen som deputy LOG officer, i avdelingen som steller med alt av forsyninger til UNIFIL-avdelingene.

— Jeg har arbeidet med forsyningstjeneste i hele min militære karriere, så dette er ikke fremmed for meg, selv om jeg er i Libanon for første gang, sier Alstad.

Oberstløytnant Alstad kommer fra Distrikts-kommando Trøndelag (DKT). Han var på utenlandstjeneste for første gang allerede for 32 år siden i Tyskladsbrigaden. — Forsyningstjenesten, som alt annet i forsvaret, er bygget opp etter et fast mønster. Kan du det, er det ikke så vanskelig å jobbe med det, uansett hvor det er, sier Alstad, som ser fram til tjenesten her i Libanon.

BRANNBILEN STÅR KLAR

NORMAINTCOY har fått "ny" brannbil, og den står sentralt plassert midt i leiren i Tibnine. Det er leirmester og brannmester, fenrik Ole Kurverud, som har ansvaret for bilen i tilfelle utrykkning.

— I tillegg til at vi selv kan få bruk for den her i leiren, benyttes den også for å slukke branner utenfor Leiren, sier Kurverud, som selv kommer fra Kongsberg. Han er til vanlig ansatt i fengselsvesnet, men har sin bakgrunn også i HV, hvor han er troppsjef i HV-03.

— Jeg trives helt utmerket her nede på alle vis, og jeg synes også det er fint samarbeide med hovedkvarteret i Nacoura, sier leirmesteren i NORMAINTCOY.

På bildet har hann tatt plass på stigbrettet på nyerhvelsen som skal ta seg av eventuell branner både i leiren og andre steder.

MOVCON ER INGEN NI-TIL-FIRE-JOBB

MOVCON — movement control, tar seg av alle formelle ting vedrørende sending av alt gods og personell til og fra UNIFIL, og tilsammen er det 11 befal og menige som tar seg av denne jobben for FN-styrken i Sør-Libanon.

Kaptein Karsten Myhre fra Oslo er eldste offiser av de norske i denne avdelingen, og han trives godt.

— Vi har 5 plassert i Beirut og 6 her i Naqoura, forteller Myhre, som legger til at de opererer både på havner og flyplasser. De mest brukte steder for gods til/fra Unifil er havnene i Haifa i Israel og Beirut i Libanon, samt flyplassene i Beirut og Ben Gurion ved Tel Aviv.

— Som et eksempel kan jeg nevne at vi ukentlig mottar mellom 10 og 15 containere med varer bestemt for FRENCLOG, og i tillegg kommer det endel annet gods.

Videre har vi ansvaret for alle rotasjoner i samtlige avdelinger i UNIFIL, og selvsagt tar vi oss av de norske Hercules-flyene, som er her nede hver tredje uke, sier Karsten Myhre.

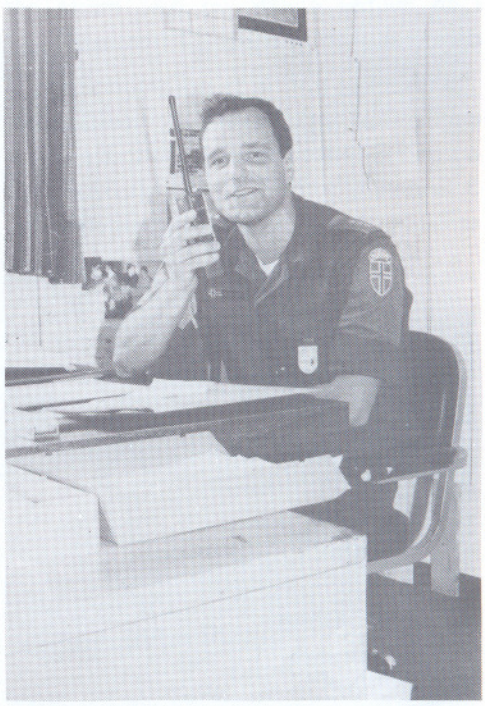

Kaptein Karsten Myhre på sitt kontor i Naqoura, hvorfra han er med på å lede godsforsendelsen til UNIFIL. Med radio kan han stå i kontakt med de som for øyeblikket er på arbeide i "felten".

VEDLIKEHOLD - FOR ALL DEL

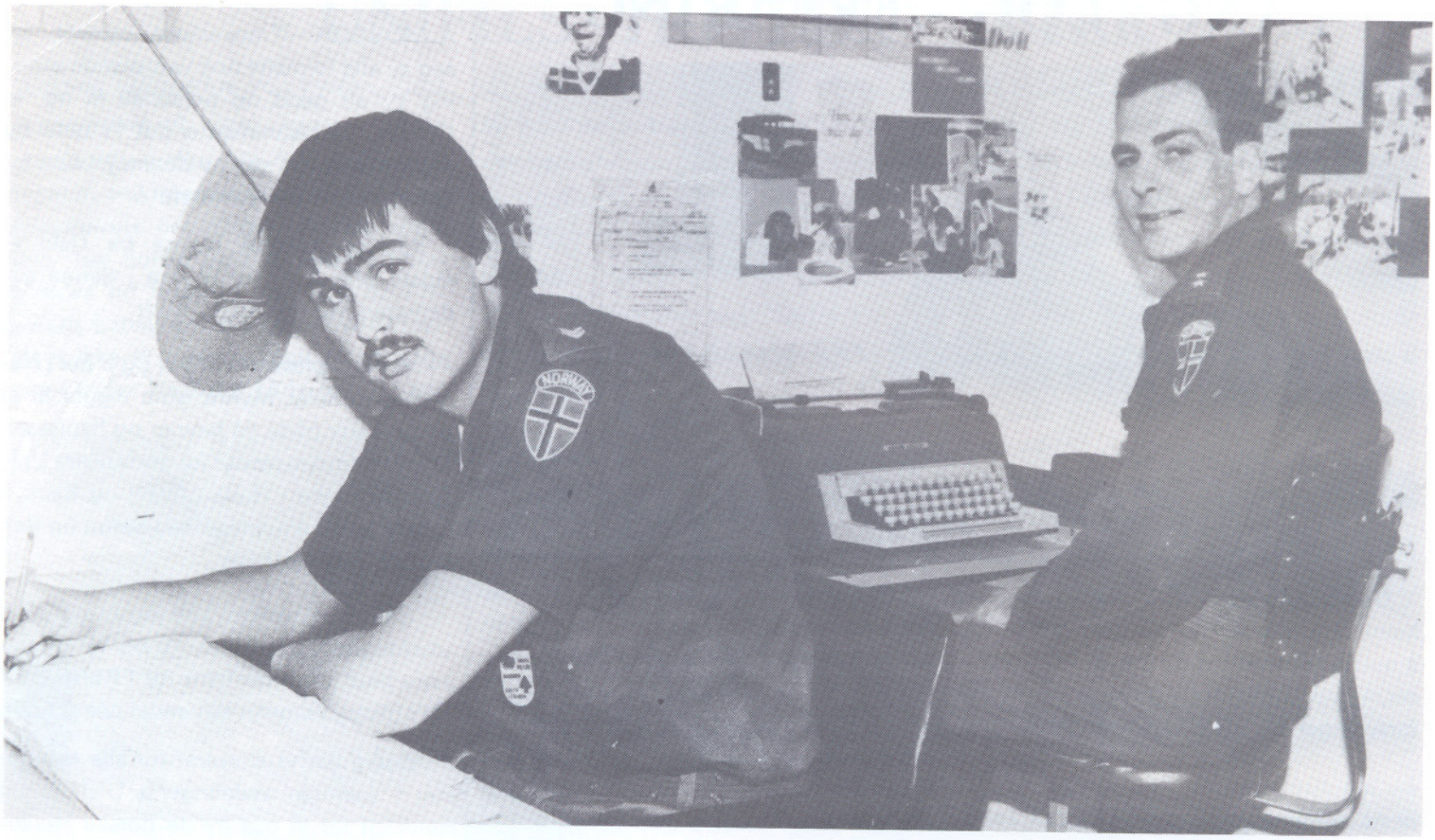

Maintenance, eller som det heter på norsk, — vedlikehold, er et livsviktig ord i en militær styrke, og ikke minst når denne styrken opererer på fremmed jord.

I Naqoura traff vi to nordmenn som til daglig stort sett tenker bare vedlikehold, og de må tenke internasjonalt. De driver 3. linjes vedlikehold på UNIFIL-kjøretøyer blant annet, og dette arbeidet settes bort til sivile verksteder både i Libanon og i Israel.

Løytnant Petter Jarneid fra Horten, og korporal Trond Romundstad fra Sundalsøra tar seg av dette arbeidet, og det betinger en del reising og ikke minst konferanser og møter for å skaffe fram best mulige avtaler for slikt verkstedarbeide.

—Arbeidet er interessant, — vi lærer mye av dette, sier de to, som trives både med å tjenestgjøre i FN-styrken og med den spesielle jobben de utfører.

På bildet ser vi Romundstad til venstre og Jarneid til høyre ved sine skrivebord hvor de må sitte en god del av tjenesten. De de gjør er også svært papir-produserende.

Større Provinatlager

Proviantlagret i verkstedkompaniet er for trangt og det gjør man noe med nå. Leirmesterassistent Magnus Liplass fra Løten (til h) har Hussien Amaas fra Tibnine som medhjelper når grunnarbeidene ble gjort i begynnelsen av februar. — I slikt vær er det trivelig å arbeide ute, kunne Liplass berette, mens han slo opp forskallingen til påbygget til "provianten".

Og med platen "dikkedikk og dudelei nå skal gutten sove", går en hilsen Rudolf Gundersen i Rachaiya fra mor som ber ham huske å alltid ha tørre sokker.

SKROT GIR OGSÅ ARBEID

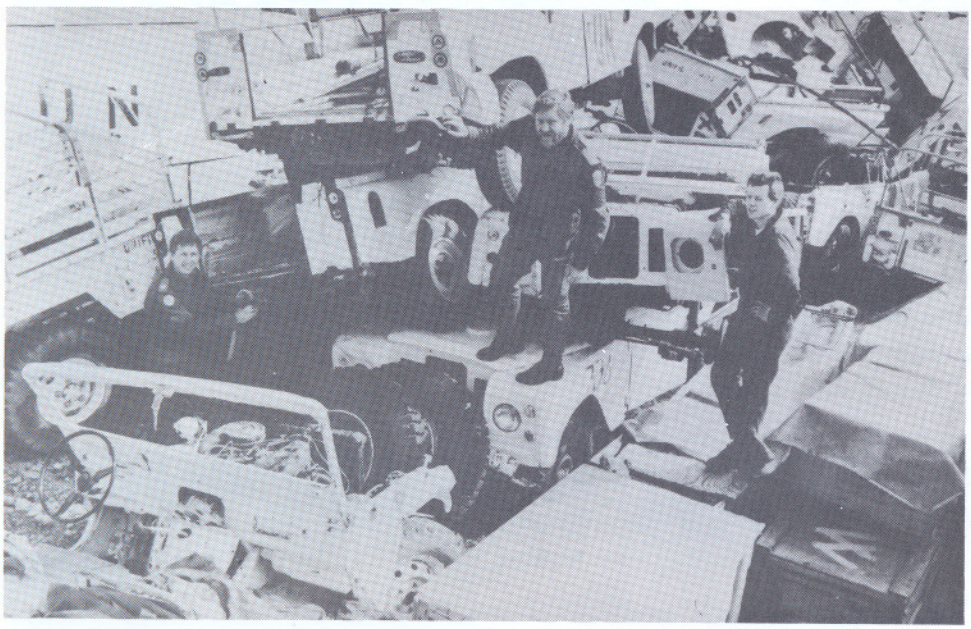

I midten ser vi fenrik Oddvar Larsen i midten i en hel stabel av vrakede biler. Til venstre sitter formannen i spesialtroppen, Øyvind Berg fra Innbygda i Trysil, som er på utkikk etter brukbare deler og til høyre står Jogeir Apelseth fra Brandal.

Et ødelagt kjøretøy i UNIFIL kastes ikke på dungen uten videre. Nei, her blir alt av verdi tatt vare på og dette arbeidet er både tidkrevende og arbeidskrevende. Men samtidig sparer man inn kostbare innkjøp av deler. Før eller seinere må imidlertid biler kasseres og da går de på dungen etter at "disseksjons-gjengen" i Normaintcoy har vært på ferde.

Kompaniet skal nå utvide sitt leirområde, og ett av formålene ved dette er å få en lagerplass for vrak innefor leirens gjerder.

— En vraket bil, er med andre ord ikke skrot før vi er ferdige med den, sier "skrot-sjefen", fenrik Oddvar Larsen, som kommer fra Risør.

Et vrak til på skrothaugen, konstaterer denne gjengen, som fra venstre er Gunnar Veseth (sjåfør) Mosjøen, Jon Ivar Randen, Dombås, Hans Arne Traasdal, Mlselv, Ole Holmen, Brumundal og Hogne Kalvatsvik fra Volda.

INSPEKSJON I CHEBAA

Inspeksjon er en vanlig foreteelse i militære avdelinger, også i NORBATT. BLUE BERET fulgte med da oberstløytnent Arnfinn Hanssen, BN-NK, og ass. S-4, kaptein Dag Røberg dukket opp i Chebaa for å titte på utstyr og våpen. NORBATTs avdeling i Chebaa har nok kanskje de verste forholdene, rent klimatisk sett, noe som også setter store krav til vedlikehold, ikke minst av våpen.

— Karene forstår dette og det har vært arbeidet meget godt for å holde våpen og utstyr i orden, sier sjefen for Chebaa Group, kaptein Magnar Skaret.

— De har vært så opptatt med dette i det siste at de nylig spurte om det ikke var så at det var noe som het siesta midt på dagen. De hadde hørt at det var noe slikt nede i Saqi. . . .

Inspeksjonen gikk glatt den. Personellet kunne sine saker, også da det ble slått alarm og de gikk i stilling. Kaptein Skaret og fenrik Øystein Mikkelsen hadde alt under kontroll i Chebaa.

Oberstløytnant Arnfinn Hanssen sammen med kaptein Skaret ved lagsleir 4-7 A, i Chebaa. Materialene i bakgrunnen forteller at det er igang utbedringsarbeider i leiren.

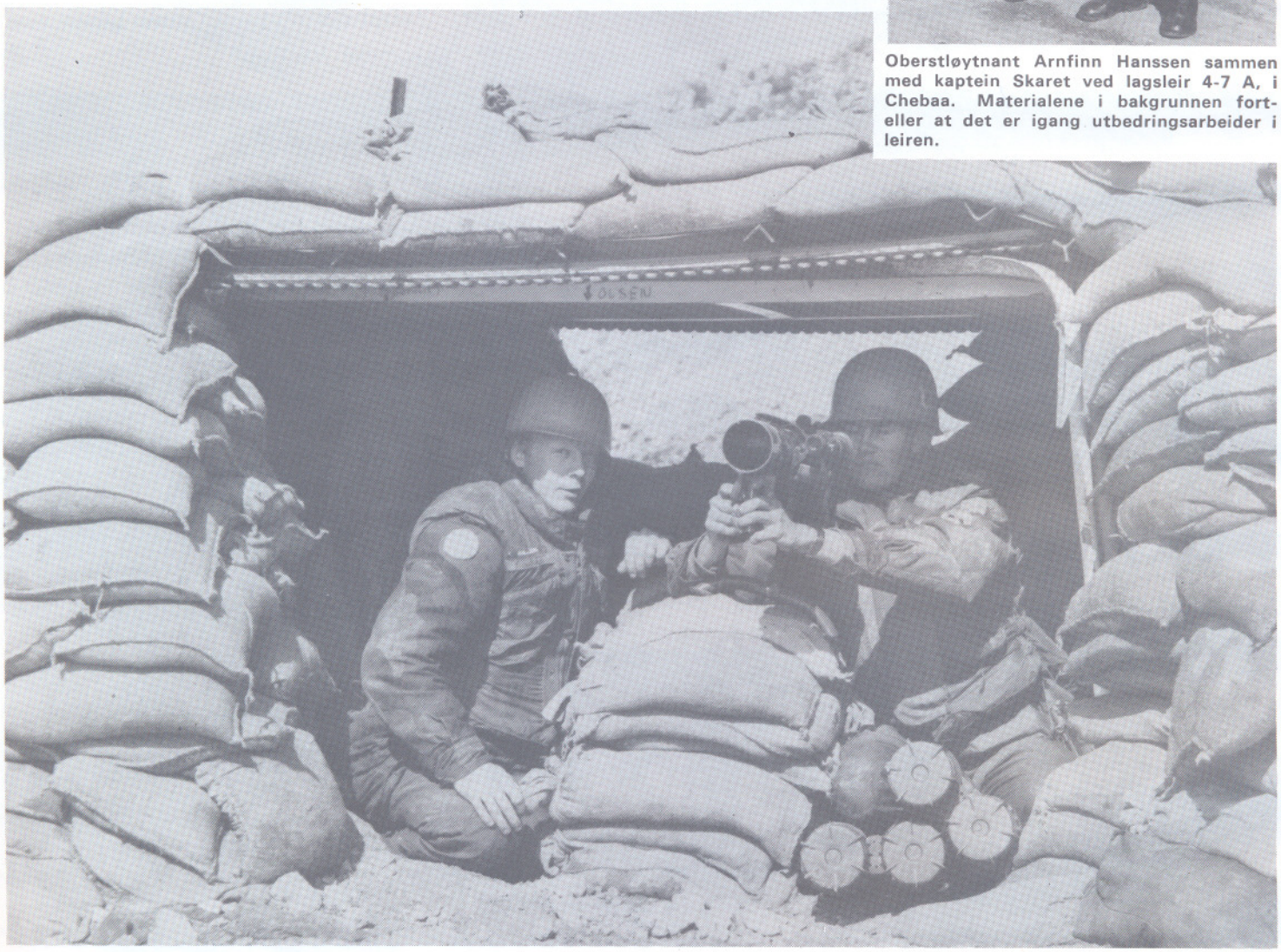

"I stilling" har ordren lydt, og Bjørn Hansen fra Trondheim (til v.) og Dag Håkon Johansen fra Oslo, ligger klar like ved CP'en ved 4–7 A, hvor de dekker innfartsvegen til Chebaa.

Våpeninspeksjon og test i våpenkunnskap på taket av 4–7 i Chebaa, og hvor kaptein Røberg, til v. bak følger nøye med sammen med lagfører i Chebaa, fenrik Øystein Mikkelsen som kommer fra Moss.

STERK NORSK MP-DOMINANS

MP-kompaniet i UNIFIL, som har tilholdssted i Naqoura, har en svært sterk norsk dominans. Omlag halvparten av styrken er norsk, og de har norsk sjef.

Forøvrig er samtlige deltagende nasjoner i Unifilstyrken representert i kompaniet.

Området de skal dekke er imidlertid langt større enn UNIFIL AO. I tillegg til det har de tjeneste på Beirut Flyplass og i Israel.

Og arbeidsoppgavene er mange, — det kan i praksis dreie seg fra drapsetterforskning til stjålne fotoapparater eller andre ting. Videre etterforskning av saker som angår tvister mellom UNIFIL-personell og sivile, hvorav kollisjoner mellom biler utgjør en stor del av arbeidet.

På bildet ser vi tre av de norske som tjenestegjør i MP-kompaniet utenfor vaktrommet i Naqoura. Fra venstre korp. Rolf Steven Terøy, Ålesund, sjt. Helge Flenstad, Åfjord i Fosen og sjt. Håvard Aksnes fra Oslo.

INSPEKSJON AV NORBATT

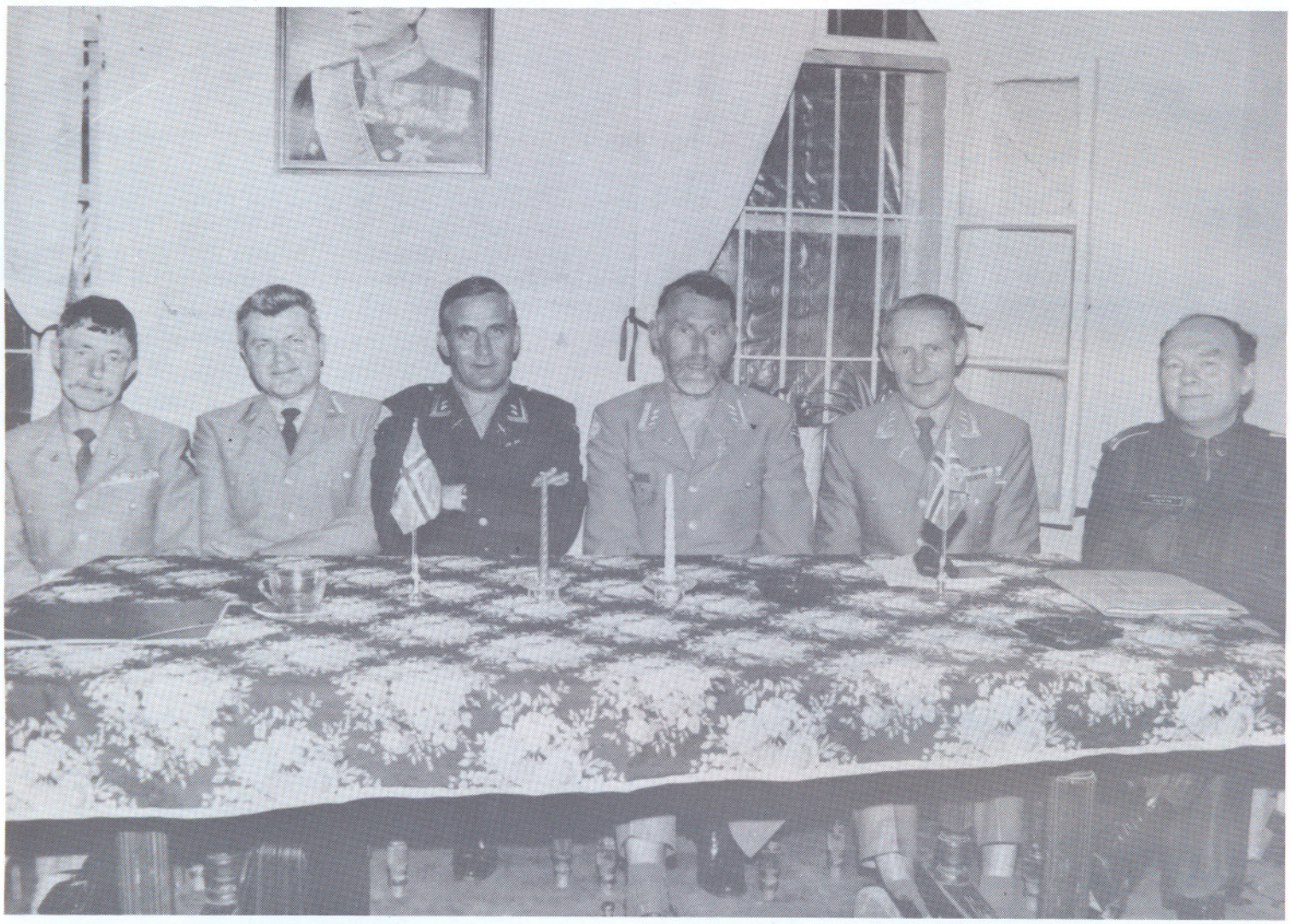

I tidsrommet 8. til 12. februar ble NORBATT gjenstand for inspeksjon fra FDI 4/IR 4, med dets sjef, oberst Singstad i spissen. I fire dager til ende dro de rundt til så og si samtlige avdelinger og possisjoner for å se hvordan utstyret ble tatt vare på.

Sammen med oberst Singstad var disse med på rundturen: Major Wikstad, major Christensen og kaptein Eikemo.

Siste kvelden i NORBATT samlet de alle avdelingssjefer samt bataljonens ledelse omkring seg i befalsmessa i Saqi for å gå igjennom besøket og la noen ord falle om sine inntrykk. NORBATT-personellet som kom ut igjen fra messa etter samtalen, er rapportert å være i meget godt humør, noe som skulle tyde på at de herrer offiserene fra nord hadde vært fornøyd og latt godordene falle i sin konklusjon.

På bildet fra møtet i befalsmessa ser vi fra venstre: kaptein Eikemo, major Wikstad, NK NORBATT, oberstløytnant Hanssen, BN-sjef Ness, oberst Singstad og major Christensen.

VEGBOMBER I NORBATT AO

Like før dette nummer av Blue Beret gikk i trykken ble det funnet tre vegbomber i den sakalte "bombesvingen" mellom 4 - 2 Bravo og 4 - 3. I begge tilfeller var det personell på vakt i 4 - 1 Alfa som slo alarm da mistenkelige biler ble observert i området.

Vi skal komme naermere tilbake til dette i neste utgave av Blue Beret. Men likevel kan vi nå konstatere at NORBATTs personell gjorde en god jobb i de to tilfellene bombene ble oppdaget.

SEND BLUE BERET HJEM!

AVFALLTØMMING - EN JOBB FOR LEIRVAKTA

Å tømme avfall er kanskje ikke av de mest misunnelses-verdige jobbene, men det må gjøres. — Det er de som er på vakt i leiren som tar denne jobben, og den rullerer mellom oss alle, sier Tor Østbong fra Snåsa, som på bildet lemper avfallet fra kjøkkenet opp i vaktbilen, som akkurat denne dagen hadde fått "kjørt seg" gjørme etter det siste regnværet.

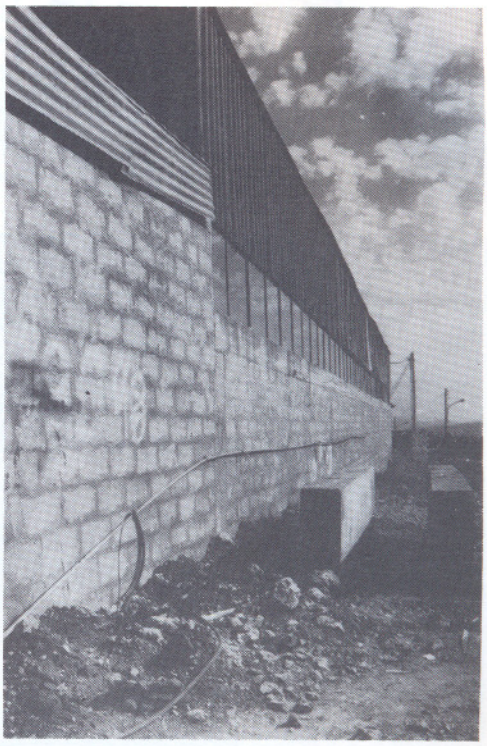

BILVASK MED REGNVANN

Vasking av biler er enormt vannforbrukende, og med det behov NORMAINTCOY har for vasking av biler, er de alltid på utkikk etter lure ting for å minske vanntransporten. Det siste er at de i vinterhalvåret skal samle regnvann fra det store taket på verkstedhallen i en stor tank. Fundamentet er allerede støpt og snart skal den store tanken stå på plass. Når man vet at det også er i vinterhalvåret det er størst behov for bilvask, vil nok samling av regnvann bli et fint tilskudd til verkstedkompaniets vannbehov skulle man tro.

PÅ REP.

En av rep-karene kom på depotet for å bytte til større støvler.

—Disse ser da store ut, sa depotmannen.— Får du tynne sokker i dem?

—Ingen problem det, svarte rep-karen.

—Kanskje får du tykke sokker i dem også, forsøkte depot-mannen?

—Det går fint det også.

—Men hva er problemet da?

—Jo, jeg skulle gjerne hatt beina nedi også.

TUSEN-ÅRIGE OLIVENTRE

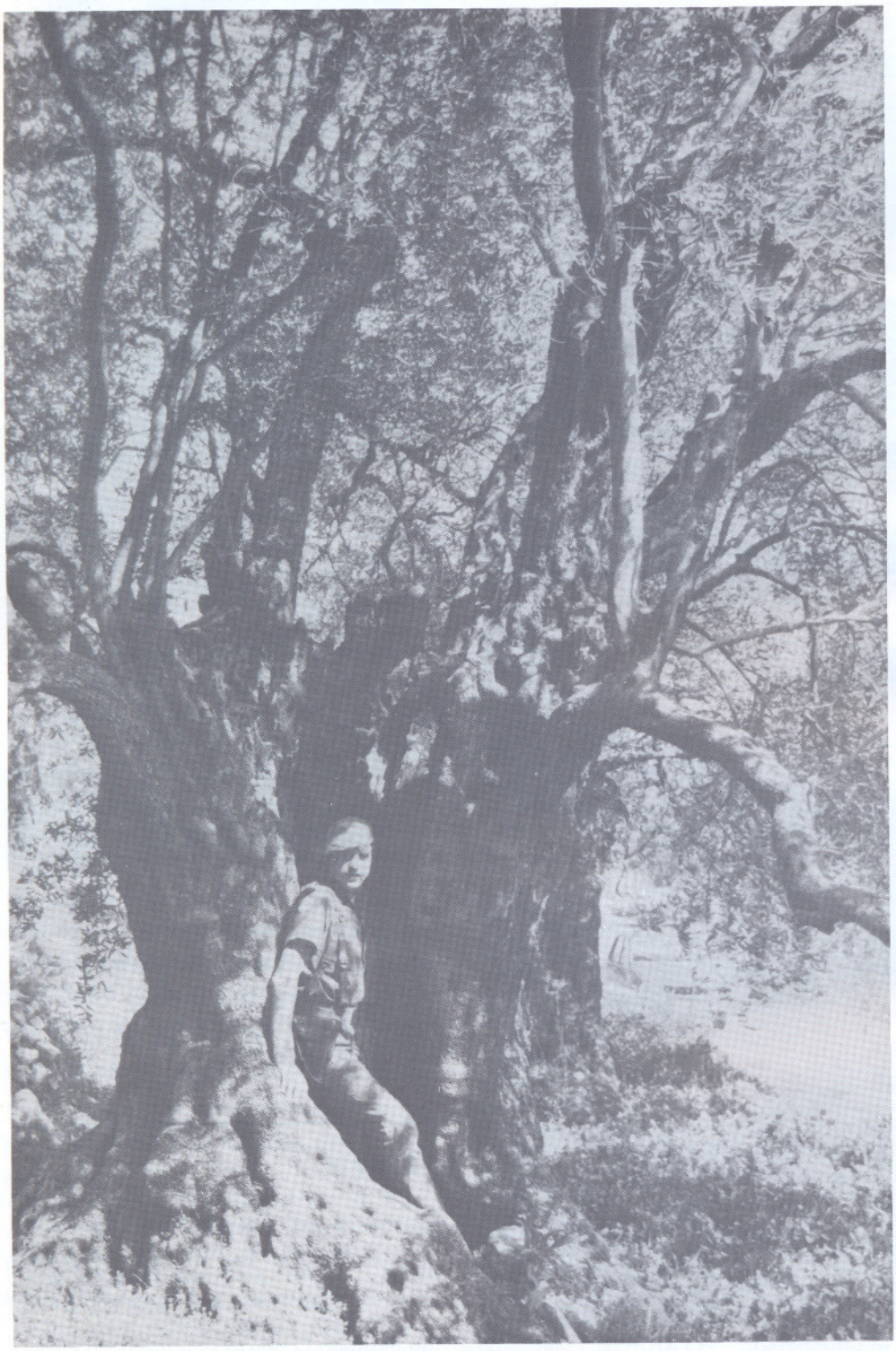

Hvor gammelt et oliventre egentlig kan bli, strides selv de lærde om etter det vi forstår, men det skal dreie seg om flere tusen år. Dette treet som vi fant i Øvre Kaukaba, må etter det vi forstår være noen år gammelt. Det er virkelig imponerende og S-3, major Torleif Sandnes, som er ganske normal av størrelse blir her bare smågutten. Treet var hult inni og i åpningen var det plass til flere mann. Naturens undere er mange, også i Libanon.

FULL FART PÅ PX'EN

Omsteingen på PX'en i NORMAINTCOY har alltid vært meget stor tatt i betrakning det antall som tjeneste-gjør i verkstedkompaniet. Løytnant Sigmund Sognefest, Modum, som bestyrer butikken, forteller at svært mange fra andre UNIFIL-avdelinger stikker innom og handler.

— Vi ligger jevnt over på en omsetning på 50.000 dollar i måneden, og det er mye, sier Sognefest. På bildet ekspederer Sognefest (til v) korporal Arnold Kittelsen fra Porsgrunn, som stakk innom PX'ex i åpningstiden i lunsjpausen.

DE SVENSKENE

Svenskene tar alltid benkene i parkene inn tidling om høsten. Hvorfor? Jo, de er redde for at frosten skal sette seg.

Og når det tordner og lyner styrter de alltid ut. De tror de blir fotografert.

Dessuten har svenskene en ting som nordmenn ikke har. De har gode naboer.

SEND BLUE BERET HJEM!

GULL I NM - SØLV UM

Løytnant Johan C. Johnsen og menig Oddvar Hammer, begge KP A, er farlige motstandere å møte ved bridge-bordet. Den 4. februar vant de NM (NORBATT-mesterskapet) suverent da dette ble arrangert i Befalsmessa i Saqi, og helga etter tok de sølv da UM (UNIFIL-mesterskapet) ble arrangert i NORMAINTCOY.

Oddvar Hammer, Stjørdal, tjenestegjør i 1. tropp, KP A, der hans sjef er løytnant Johan C. Johnsen, forøvrig fra Vang på Hedemark.

Løytnant Johnsen er en veteran ved bridgebordet i UNIFIL. I kontigent 11 tok han like godt førsteplassen i UN-mesterskapet, da med kaptein Sølvik som makk r.

Vi gratulerer de to gode bridgespillerne med den flotte innsatsen.

Så over til resultatene. Først fra NORBATT-mesterskapet i Ebel es Saqi den 4. februar:

1. Johansen/Hammer. 2. Aasen/Amundsen. 3. Haugen/Alfheim. 4. Veel/Nedgaard. 5. Hjerde/Hestvik, 5. Hansen/Bergum-Olsen. 7. Øvrebø/Haaseth. 8. Sandnes/Hansen.

UNIFIL-mesterskapet den 11. og 12. februar:

Et par fra IRISH-BATT vant mesterskapet, og de norske deltakerne fikk følgende plasseringer:

2. Johnsen/Hammer. 3. Aasen/Amundsen. 4. Alfheim/Haugen 7. Veel/Nedgaard.

Kletørk I Chebaa

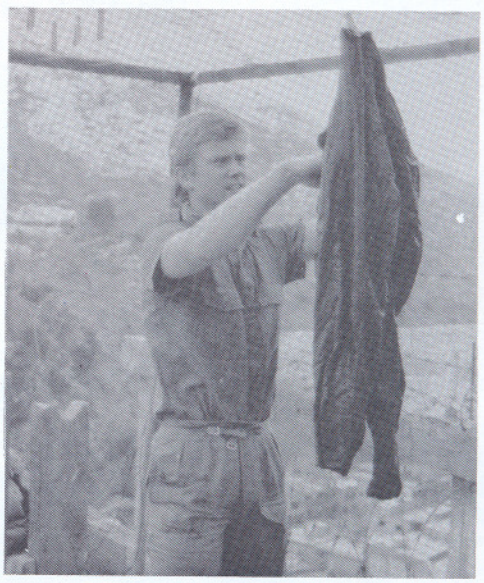

Bjørn Håland fra Stavnger, tjenestegjør som sjåfør i CHEBAA GROUP, KP A. Håland er såkalt re-kap, det vil si han er i ferd med å tjenestegjøre i sin andre 6-måneders periode i NORBATT.

Her har Håland funnet ut at del er skikkelig kletørkvær, og vi fant han på taket i arbeide med å henge opp klær etter vask. — Det må gjøres dette også, konkluderte Håland.

913
UN